

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Helenou Nebesařovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce: **Národní filmový archiv**, se sídlem Praha 3, Žižkov, Malešická 2706/12, IČO: 00057266, zast. JUDr. Ivanem Davidem, advokátem, Hellichova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Nadace české bijáky**, se sídlem Štětškova 1638/18, Nusle, Praha 4, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, Karoliny Světlé 301/8, Praha 1, o neoprávněný zásah do pověsti právnické osoby a ochranu před nekalou soutěží a vzájemný návrh žalovaného

t a k t o :

I. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl uznán povinným:

- 1) Odstranit z internetové URL adresy <http://bijaky.cz/pressroom/otevreny-dopis-panu-rediteli-narodniho-filmoveho-archivu-phd-michalu-bregantovi> zde zveřejněný text s názvem „Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“.
- 2) Odstranit z internetové URL adresy <http://bijaky.cz/pressroom/tz-digitalni-restaurovani-ceskych-filmu-brzdi-nedodrzovani-dohod-ze-strany-narodniho-filmoveho-archivu> zde zveřejněný text s názvem „Digitální restaurování českých filmů brdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“.
- 3) Zdržet se šíření textu s názvem „Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“ tohoto znění:

„Vážený pane řediteli,

dovolte nám, abychom tímto zrekapitulovali naši již tříletou spolupráci na digitálním restaurování Zlatého fondu české kinematografie a zároveň tím i vysvětlili situaci spojenou s předáním DCP Ostře sledovaných vlaků.

Posláním naší Nadace od jejího založení byla podpora digitálního restaurování filmů v ČR. V roce 2011, při projekci Markety Lazarové na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, vyzýval tehdejší ministr kultury soukromé subjekty, aby se do tohoto procesu zapojily a přislíbil dokonce 50% účast státu na každém takovém projektu. Založili jsme tedy Nadaci české bijáky a jako jediný subjekt v ČR, i bez přislíbené státní účasti, započali se systematickým digitálním restaurováním českých filmů do nejvyšší možné kvality.

Od počátku jsme si byli vědomi, že tato práce musí probíhat pod vedením odborníků, a proto jsme navázali spolupráci s NFA, na doporučení archivu s UPP a s Asociací českých kameramanů. Při restaurování jsme vždy striktně vycházeli z metodiky, kterou nám dodal NFA. Bohužel se tato metodika, z našeho pohledu velmi nekompetentně, v průběhu tří let často měnila (od původního striktního požadavku na 4K kvalitu, která je nyní zpochybňována a jsou upřednostňovány výrazně levnější varianty 2K, HD až k diskuzi o zanechání či odstranění chlupů v okeničkách apod.).

V dnešní době, a potvrdí to většina neziskových organizací, není jednoduché získávat prostředky veřejnou sbírkou či prostřednictvím sponzorů. Převážná část aktivit Nadace české bijáky je tedy stále hrazena jejími zakladateli.

Celý proces je nyní nastaven tak, že NFA předá zdrojové materiály Nadaci, ta je nechá digitálně zrestaurovat v UPP a následně je předá zpět NFA, aniž by měla sebemenší finanční podíl na distribuci filmů, a tak alespoň částečně mohla získané prostředky použít na restaurování dalších filmů.

Je pro nás proto nepochopitelné přístup NFA, který ačkoli od Nadace každoročně získá digitálně zrestaurovaný film v nejvyšší kvalitě 4K (na kvalitu procesu digitalizace dohlíží po celou dobu zástupci z NFA) a aniž by zatížil státní rozpočet potažmo daňové poplatníky, činnost Nadace v lepším případě ignoruje, častěji však přímo poškozují.

A tímto se dostáváme k aktuální situaci spojené s předáním DCP Ostře sledovaných vlaků. Dle třístranné smlouvy NČB, NFA a MFFKV je povinností těchto tří stran vybrat každoročně do 31. ledna nový film pro digitální restaurování v daném roce. Poté je povinností NFA předat do 14 dnů Nadaci zdrojové materiály a ta je následně předá UPP ke zpracování. Bohužel u všech tří filmů, které nám NFA do této chvíle předal, došlo z dosud nevysvětlených důvodů, vždy k prodlevě v předání, což zapříčinilo

zbytečné vícenáklady spojené s nutností zavedení vícesměnného provozu v UPP.

K dalším poškozením činnosti Nadace ze strany NFA došlo vždy po předání DCP zpět do NFA. Vždy po předání NFA rozjelo svoji promo kampaň spojenou s projekcemi zdigitalizovaných filmů bez jakékoli mediální účasti Nadace. Nikdy nám nebyl včas sdělen termín ani místo projekcí, vše jsme se dozvídali až expost z tisku, tudíž bez možnosti oslovit širokou veřejnost pro potřeby veřejné sbírky.

Tato neudržitelná situace nás proto přinutila ke změně postoje k NFA. Z původního, zřejmě naivního pocitu, že nám jde o stejnou věc, tj. pomáhat českému filmu jsme vystřízlivěli a aniž bychom, pane řediteli, chtěli pátrat po Vašich osobních zájmech, jsme se rozhodli v naší práci pokračovat s větší obezřetností.

V tuto chvíli cítíme zodpovědnost i za ostatní přispěvatele Nadace a nechceme, aby jejich dobrovolné příspěvky byly vynakládány neehospodárně. Žádáme proto o důsledné dodržování sjednaných smluv a o korektní informování veřejnosti o procesu digitálního restaurování v ČR.

Bohužel jedinou možností, po předchozím porušení smluv a dohod ze strany NFA, je důsledné trvání na předání zdrojových materiálů k dalším filmům (odsouhlasených NFA) před předáním DCP Ostře sledovaných vlaků. Vracíme se tedy k našemu původnímu návrhu, který nebyl ze strany NFA dosud vyslyšen a žádáme o vydání zdrojových materiálů ke všem dohodnutým filmům. Seznam filmů byl společně s NFA a MFFKV odsouhlasen v plovině roku 2013. Na přípravu zdrojových materiálů měl tedy archiv více než rok. Zajistíme tak kontinuitu naší práce a zároveň snížíme náklady na celkový proces. Současně žádáme o metodiku, která bude zcela jasná a v nejbližších letech neměnná!

Pro naši práci je do budoucna nepřijatelné, abychom byli nuceni své síly napínat nikoli na hlavní cíl Nadace tj. restaurování českých filmů a tím jejich propagaci a uchování pro budoucí generace, ale na obhajobu prosté existence iniciativy, k jejímuž vzniku vybízelo v roce 2011 Ministerstvo kultury.

Uvědomujeme si, že vzhledem k finanční náročnosti digitalizace a vysokému počtu filmů určených k digitalizaci, nemůže celý proces zastřešovat a financovat jediný subjekt a vítáme iniciativy všech, kteří se na digitálním restaurování chtějí podílet. Ať se jedná o Státní fond kinematografie, NFA, Ministerstvo kultury či další soukromý subjekt, jako je Nadace české bijáky. Jen osoba s vlastními, ne příliš transparentními, úmysly či s absolutní absencí elementárních ekonomických znalostí a bez respektu k vynakládání státních prostředků by se tomuto spojení sil, při dodržení jednotné metodiky, bránila.

Věříme, že případné osobní zájmy ustoupí vyššímu cíli, kterým digitální restaurování českých filmových klenotů bezesporu je.

Za Nadaci české bijáky její zakladatelé

Ing. Petr Šikoš, předseda správní rady

Ing. Alice Šikošová, místopředsedkyně správní rady

Ing. Petrana Slámová, místopředsedkyně správní rady

Pro dokreslení nekorektního informování veřejnosti ze strany NFA přikládáme několik odkazů:

<http://www.youtube.com/watch?v=cbaekowkrc4>

<http://www.cultureneet.cz/aktuality/digitalni-restaurovani-filmu-prednaska/n:13597/>

http://kultura.idnes.cz/narodni-filmovy-archiv-slavi-vyroci-d7w-filmvideo.aspx?c=A121207_131937_filmvideo_ob

a textu s názvem „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“ tohoto znění:

„Praha 26.1.2015 Nedodržování dohod a smluv ze strany Národního filmového archivu (NFA), to je důvod, proč restaurování vybraných filmů v České republice nejde tak rychle, jak by mělo. Přitom v roce 2013 byla sepsána třístranná dohoda mezi NFA, KVIFF a Nadací české bijáky (NČB) o digitálním restaurování vybraných 12 filmů.

Dosud byly zrestaurovány pouze tři filmy – Hoří, má panenka, Všichni dobří rodáci a Ostře sledované vlaky -, a to díky Nadaci české bijáky, která zajistila soukromé prostředky na restaurování filmů a hodlá v tom i nadále pokračovat. Přitom ze strany NFA, respektive jejího generálního ředitele Michala Breganta, je do procesu vnášena nejistota. Michal Bregant postupně mění názory a jeho rozporuplná vyjádření na adresu restaurovaných děl znepokojují nejen odbornou veřejnost, ale i ty, kteří přispívají, ať již jednorázově, nebo dlouhodobě, na konto nadace.

„Naším cílem je naplnit podepsanou dohodu a zrestaurovat vybrané filmy, ale přestože jsou filmy již dopředu známy, NFA opakovaně dodává zdrojové materiály s prodlením, čímž zapříčiňuje navýšení finančních nákladů. Co je však možná ještě podstatnější, jsou časté změny a nekonzistentnost v metodice a opakované zamlčování spolupráce nadace na digitálním restaurování ze strany NFA,“ uvádí předseda správní rady Nadace české bijáky Petr Šikoš. Nadace do digitalizace za dobu své existence vložila již přes 4,5 milionu Kč a doposud se nikdo z jejích představitelů nedočkal jakékoli pozitivní odezvy, přičemž nejsou digitálně zrestaurované filmy zaúčtovány ve výročních zprávách NFA a Státního

fondy kinematografie (SFK)“. Když nadace na tuto skutečnost upozornila, zástupci obou institucí existenci daru zpochybnili. To je samo o sobě více než demotivující.

„Přes to všechno se zástupci NFA při prezentaci námi digitálně zrestaurovaných filmů v zahraničí pyšní tím, jak se jim daří zapojovat soukromé subjekty do financování digitalizace,“ dodává posmutněle Petr Šikoš.

Vyjádření na téma digitální restaurace, která v posledních letech zaznívají z úst generálního ředitele NFA, významně a negativně ovlivňují fundraisingové aktivity nadace. Ta na svých webových stránkách informuje o tom, co dělá, proč je to důležité a jak mohou jednotlivci přispívat. Na druhé straně je slyšet v médiích, že digitální restaurování realizuje NFA bez zapojení jakýchkoli dalších subjektů, což není pravda. Dále NFA proklamuje, že stačí pouze HD kvalita ze starých kopií a další digitalizace filmů z negativů pro kina se může udělat později, protože na kvalitu 4K nikdo nedá peníze, a navíc je to zbytečný luxus.

Opak je však bohužel pravdou, v situaci, kdy již nyní lze koupit televize s 4K rozlišením, je digitalizování do HD vysloveně plýtváním veřejných prostředků. Při následném restaurování do 4K se totiž bohužel na HD nedá navázat a práce musí být zahájeny od začátku.

„Vžijte se pak do role našeho přispěvatele, který přispěl na digitální restaurování filmu *Ostře sledované vlaky* na transparentní účet částkou, například tisíc korun. Poté si přečte nebo poslechne rozhovor se zástupci NFA. Necítil byste se ošizen či podveden?“ uvádí Petr Šikoš.

Na základě výše uvedených skutečností zaslala loni nadace otevřený dopis generálnímu řediteli NFA.

A v současné době řeší nadace další spor. Po dohodě s Jiřím Menzelem hodlá restaurovat film *Postřižiny* a uvést ho na letošním karlovarském filmovém festivalu v obnovené premiéře. Pan režisér přislíbil svou osobní účast na úhradě nákladů spojených s digitální restaurací.

Národní filmový archiv však dosud nevydal zdrojový materiál. A to i přesto, že jsou pan režisér a jeho kameraman tvůrci filmu, což už může být v rozporu se zákonem o archivnictví. Důvodem k nevydání zdrojového materiálu má být údajně fakt, že kameraman Jaromír Šofr zastává odlišný názor na digitální restauraci než Státní fond kinematografie a NFA.

„Domnívám se, že je třeba přiblížit se restaurováním co nejvíce původnímu vzhledu filmu, postupovat dle transparentní metodiky a respektovat při tom obrazový koncept filmu. To je ostatně uvedeno i v Etickém kodexu Asociace filmových archivářů (Association of Moving

Image Archivists, AMIA), který ukládá restaurátorům, aby činili taková rozhodnutí, která budou v souladu se záměry tvůrců," pokračuje Jaromír Šofr.

Národní filmový archiv v čele s Michalem Bregantem ovšem usiluje o to, vyrábět neautorizované verze filmů bez účasti jejich tvůrců a pod vedením svých mladých archivářů, ačkoli žádný z nich nemá kvalifikaci ani zkušenosti digitálního restaurátora a jediný technolog digitální laboratoře NFA nemá dokončen ani vysokoškolské magisterské vzdělání.

Nadace české bijáky vznikla na popud výzvy Ministerstva kultury na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, kde Karlovarský filmový festival prezentoval první digitálně zrestaurovaný film Markéta Lazarová, aby pokračovala v započaté tradici uvádět obnovené premiéry nejvýznamnějších českých filmů, tvořících naše kulturní dědictví, ve vysoké kvalitě, srovnatelné s tím, jak se to dělá v zahraničí. Nadace od svého založení v roce 2012 zajistila digitální restauraci tří filmů do kvality 4K, na které zajistila finance v hodnotě 4,5 milionu korun. Jedná se o film Hoří, má panenko, Všichni dobří rodáci a Ostře sledované vlaky. Nadace velmi úzce spolupracuje se společností Universal Production Partners, která technicky digitální restauraci provádí."

- 4) Zveřejnit zřetelným způsobem po dobu 1 měsíce na úvodní straně (homepage) webových stránek www.bijaky.cz a www.facebook.com/bijaky celý text omluvy tohoto znění:

„OMLUVA NÁRODNÍMU FILMOVÉMU ARCHIVU:

Omlouváme se Národnímu filmovému archivu za nepravdivé, klamavé a zlehčující informace týkající se spolupráce probíhající na základě Smlouvy o spolupráci ze dne 19.6.2013 mezi Národním filmovým archivem, Nadací české bijáky a FILM SERVIS KARLOVY VARY, a.s. Tyto informace obsažené v tiskových zprávách Nadace české bijáky s názvem „Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“ ze dne 23.7.2014 a „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“ ze dne 26.1.2015, mimo jiné uváděly, že Národní filmový archiv nedodržuje dohody a smlouvy, a to je důvod, proč restaurování filmů v české republice nejde tak rychle jak by mělo, dále že metodika Národního filmového archivu se odchyluje od původního striktního požadavku na 4K kvalitu digitalizovaných filmů, i to, že Národní filmový archiv neplní povinnosti, ke kterým však nebyl smluvně zavázán. Předmětnými informacemi Nadace české bijáky vytvářela mylnou představu o obsahu uvedené smlouvy a o jejím neplnění ze strany Národního filmového archivu a neoprávněným způsobem tak zasáhla do práv Národního filmového archivu.“

- 5) Zveřejnit zřetelným způsobem v denících Lidové noviny a Metro ve třech po sobě jdoucích vydáních v rozsahu minimálně ½ strany omluvu tohoto znění:

„OMLUVA NÁRODNÍMU FILMOVÉMU ARCHIVU:

Omlouváme se Národnímu filmovému archivu za nepravdivé, klamavé a zlehčující informace týkající se spolupráce probíhající na základě Smlouvy o spolupráci ze dne 19.6.2013 mezi Národním filmovým archivem, Nadací české bijáky a FILM SERVIS KARLOVA VARY, a.s. Tyto informace obsažené v tiskových zprávách Nadace české bijáky s názvem „Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“ ze dne 23.7.2014 a „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“ ze dne 26.1.2015, mimo jiné uváděly, že Národní filmový archiv nedodržuje dohody a smlouvy, a to je důvod, proč restaurování filmů v České republice nejde tak rychle jak by mělo, dále že metodika Národního filmového archivu se odchyluje od původního striktního požadavku na 4K kvalitu digitalizovaných film, i to, že Národní filmový archiv neplní povinnosti, ke kterým však nebyl smluvně zavázán. Předmětnými informacemi Nadace české biják vytvářela mylnou představu o obsahu uvedené smlouvy a o jejím neplnění ze strany Národního filmového archivu a neoprávněným způsobem tak zasáhla do práv Národního filmového archivu.“,

a ve stejném znění zaslat tuto omluvu písemně generálnímu řediteli Národního filmového archivu, a to vše do 7 dnů od právní moci rozsudku,

se zamítá.

- II.   Vzájemný návrh žalovaného, aby žalobce byl uznán povinným:
- 1)   Zdržet se zásahu do pověsti žalovaného šířením slovní či písemnou formou difamujících tvrzení, ze kterých vyplývá, že:
- audiovizuální díla digitálně restaurovaná za podpory žalovaného nejsou autentická, popř. jsou vytvářeny pouhé verze děl, popř. je falzifikována minulost,
  - v průběhu digitálního restaurování filmu Ostře sledované vlaky financovaného žalovaným docházelo k úpravám „na přání žalovaného“,
  - digitální restaurování za podpory žalovaného neprobíhalo řádně, když nebyl respektován dohled žalovaného, popř. údajného restaurátora, a naopak na dodržování technologických kvalitativních standardů dohlížela řádně zřízená komise.

- 2) Odstranit z internetové URL adresy <http://nfa.cz/wp-content/uploads/2014/08/otev%C5%99en%C3%A1-odpov%C4%9B%C4%8F-7.1.15.pdf> text s názvem Odpověď na otevřený dopis Nadace české bijáky.
- 3) Odstranit z internetové URL adresy <http://nfa.cz/cz/onas/aktuality/?a=5369> a internetové URL adresy <http://nfa.cz/wp-content/uploads/2014/08/Stanovisko-NFA-k-TZ-N%C4%8CB.pdf> text s názvem Stanovisko NFA k tiskové zprávě Nadace české bijáky.
- 4) Uveřejnit na svůj náklad v periodickém tisku Mladá fronta DNES, Lidové noviny, Synchron a na internetových stránkách periodického tisku www.zpravy.idnes.cz/mfdnes.asp, <http://www.lidovky.cz/> formou placené inzerce ve třech po sobě následujících vydáních, a dále na svých webových stránkách a na své facebookové stránce uveřejnit omluvu následujícího znění:

„Tímto se omlouváme Nadaci české bijáky za opakované zveřejňování hrubě zkreslených tvrzení. Výroky o tom, že audiovizuální díla digitálně restaurovaná za podpory Nadace české bijáky (filmy Všichni dobří rodáci, Ostře sledované vlaky) jsou neautentická, se nezakládají na pravdě. Rozhodnutí o tom, zda zachovat prolínací značky a chlupy nebylo na restaurátorovi, neboť uzavřená smlouva nepočítá s přímým dohledem Národního filmového archivu, ale s tím, že na dodržování technologických kvalitativních standardů bude dohlížet řádně zřízená komise. Zároveň se omlouváme za poškození pověsti Nadace české bijáky, které generální ředitel Národního filmového archivu způsobil svými zpochybňujícími výroky a záměrným a opakovaným zamlčováním podílu Nadace české bijáky na digitálním restaurování filmů ze zlatého fondu české kinematografie. Národní filmový archiv se tímto také omlouvá za nepravdivý výrok, že byl osočen z navýšení nákladů na digitalizaci pozdním dodáním zdrojových materiálů k filmu Ostře sledované vlaky, když prokazatelně zdrojové materiály byly dodány s prodlením, které vedlo k navýšení nákladů Nadace české bijáky. Výše uvedená tvrzení zasahující do dobré pověsti Nadace české bijáky byla hrubě zkreslená, popř. nepravdivá. Tímto se Nadaci české bijáky omlouváme za způsobenou újmu.“

- 5) Ukončit jakýkoli prodej publikace Skupa, L. (ed.): Ostře sledované vlaky, NFA, 2014, nebo ve stejné lhůtě tuto publikaci doplnit o text následujícího znění:

„Tímto se omlouváme Nadaci české bijáky za opakované zveřejňování hrubě zkreslených tvrzení. Výroky o tom, že audiovizuální díla digitálně restaurovaná za podpory Nadace české bijáky (filmy Všichni dobří rodáci, Ostře sledované vlaky) jsou neautentická, se nezakládají na pravdě. Rozhodnutí o tom, zda zachovat prolínací značky a chlupy nebylo na

restaurátorovi, neboť uzavřená smlouva nepočítá s přímým dohledem Národního filmového archivu, ale s tím, že na dodržování technologických kvalitativních standardů bude dohlížet řádně zřízená komise. Zároveň se omlouváme za poškození pověsti Nadace české bijáky, které generální ředitel Národního filmového archivu způsobil svými zpochybňujícími výroky a záměrným a opakovaným zamlčováním podílu Nadace české bijáky na digitálním restaurování filmů ze zlatého fondu české kinematografie. Národní filmový archiv se tímto také omlouvá za nepravdivý výrok, že byl osočen z navýšení nákladů na digitalizaci pozdním dodáním zdrojových materiálů k filmu Ostře sledované vlaky, když prokazatelně zdrojové materiály byly dodány s prodlením, které vedlo k navýšení nákladů Nadace české bijáky. Výše uvedená tvrzení zasahující do dobré pověsti Nadace české bijáky byla hrubě zkreslená, popř. nepravdivá. Tímto se Nadaci české bijáky omlouváme za způsobenou újmu.“,

se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou dne 29.4.2015 domáhal shora uvedeného rozhodnutí. V žalobě uvedl, že je příspěvkovou organizací plnící v souladu se z.č. 496/2012 Sb. o audiovizuálních dílech a podpoře kinematografie, resp. z.č. 499/2004 4 Sb. o archivnictví a spisové službě, úlohu specializovaného archivu pro audiovizuální archiválie a zaměřenou m.j. na budování, ochranu, restaurování, vědecké zpracování a zpřístupňování národního filmového dědictví, jakož i na všestranné šíření filmové kultury ve spolupráci s českými i zahraničními filmovými a kulturními institucemi. Žalovaný je nadací zabývající m.j. zajišťováním finančních a jiných prostředků na restaurování audiovizuálních archiválií. Žalobce a žalovaný jsou v rozsahu uvedených činnosti m.j. v postavení soutěžitelů ve smyslu ust. § 2972 a násl. obč. zák. Restaurování audiovizuálních archiválií je činností, jíž ani žalobce ani žalovaný, rozsahu činností, v kterém se na ní podílejí, nesledují dosahování zisku ve smyslu ust. § 420/1 obč. zák., a tedy předmětný spor se netýká jejich podnikatelské činnosti. Dne 19.6.2013 uzavřel žalobce se žalovaným a dále se společností FILM SERVIS FESTIVAL KARLOVY VARY, a.s. smlouvu o spolupráci, vč. dodatku č.1. Předmětem Smlouvy byla úprava práva povinností smluvních stran v rámci jejich vzájemné spolupráce za účelem realizace digitálního restaurování audiovizuálních děl. Dne 23.7.2014 žalovaný zveřejnil tiskovou zprávou a rozeslal vybraným novinářům a ČTK – „Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu PhDr. Michalu Bregantovi“, a to ve znění jak uvedeno shora ve výroku. Dle žalobce tento dopis obsahuje nepravdivé a zavádějící informace – např. tvrzení, že metodika žalobce pro digitalizaci filmů se odchýlila od „původního striktního požadavku na 4K kvalitu“ (když žádný takový požadavek nevyplývá ani z předm. smlouvy účastníků). Uvedený dopis dle žaloby však zejména svým pojetím, tónem a celkovou stylizací vytváří zcela zavádějící a dehonestující obraz žalobce jako strany soustavně porušující Smlouvu a narušující spolupráci, jíž je tato smlouva podkladem. Pokud žalovaný v dopise tvrdí, že „NFA rozjelo svoji promo kampaň spojenou s projekcemi zdigitalizovaných filmů bez jakékoliv mediální účasti Nadace“, účast žalovaného však na takových promo kampaních ze Smlouvy vůbec nevyplývá.

Žalobce je také např. osočován z toho, že žalovanému nepředal zdrojové materiály k filmům, ač na to měl „více než rok“, když žádnou takovou povinnost žalobce podle Smlouvy opět neměl. Žalobce následně v rámci smírného vyřešení neshod mezi účastníky navrhl opakovaně žalovanému společnou tiskovou zprávu, což žalovaný odmítl, nebo vůbec na výzvu nereagoval. Žalobce byl proto nucen dne 7.1.2015 zveřejnit Odpověď na otevřený dopis žalovaného, v němž se pokusil nepravdivá tvrzení žalovaného z otevřeného dopisu uvést na pravou míru. Tento text byl formulován v maximálně vstřícném duchu s tím, že má žalobce zájem na zachování prospěšných aktivit NČB a chce je i nadále podporovat. Dne 26.1.2015 zveřejnil žalovaný tiskovou zprávu – „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archívu“ ve výše uvedeném znění. Dle žalobce je tato tisková zpráva opět plná nepravdivých a zavádějících informací, které vytvářejí značně nepříznivý obraz žalobce u veřejnosti. Za zcela nepravdivé pak žalobce považuje tvrzení žalovaného o nedodržování dohod a smluv žalobcem, což v žalobě podrobně rozvedl. Nepříznivý dojem o celé činnosti žalobce pak vytváří i emocionálně expresivní argumentace ad personam, kdy žalovaný napadá nekompetentnost generálního ředitele PhDr. Michala Breganta. Žalobce byl proto nucen téhož dne na tuto tiskovou zprávu žalovaného reagovat zveřejněním Stanoviska NFA k tiskové zprávě Nadace české bijáky, kde se pokoušel opět uvádět mylné a zavádějící informace na pravou míru. Žalovaný pak průběžně publikoval a nadále publikuje zveřejňuje i další prohlášení a materiály, která mají za cíl soustavně budovat negativní obraz o žalobci (např. Nadace české bijáky předala veškeré podklady právní kanceláři ze dne 25.2.2015), žalobce proto byl nucen prostřednictvím svého právního zástupce zaslat žalovanému výzvu k upuštění od protiprávního jednání. Žalovaný na výzvu reagoval jejím zveřejněním dne 3.4.2015 další tiskovou zprávou s názvem „Další reakce na otevřený dopis na sebe nenechala dlouho čekat. Stojí ale za to!“. Žalobce má za to, že výše popsaným jednáním se žalovaný dopustil protiprávního zasažení do dobrého jména a pověsti žalobce dle ust. § 135 obč.zák. a dále se dopustil nekalé soutěže dle § 2976/1 obč.zák. a zároveň porušení zvláštní skutkové podstaty zakázaného zlehčování dle ust. § 2984 obč.zák.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se nedopustil v předm. prohlášeních žádných nepravdivých tvrzení. Obsáhle pak argumentoval k v žalobě napadeným výroky. Konstatoval, že požadavek na digitální restaurování do nejvyšší kvality 4K vyplynul na základě diskuze v komisích zřízených dle smlouvy. Pravdivé je i tvrzení žalovaného, že žalobce v rozporu s předm. smlouvou (viz. čl. 3.16 Smlouvy) pořádal promo kampaně spojené s projekci restaurovaných děl bez účasti žalovaného. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že pro něj jako pro nadaci, která prostředky k podpoře digitálního restaurování získává od veřejnosti, je prezentace výsledků její činnosti mimořádně důležitá. K napadenému „osočováním“, že „žalobce nepředal žalovanému zdrojové materiály k filmům, ač na to měl více než rok“, žalovaný upřesnil, že v Otevřeném dopise neuvádí, že žalobce nepředal zdrojové materiály, ale že na jejich přípravu měl tedy archiv více než rok. Žalovaný dále obhajoval pravdivost výroky týkajících se přímo pana Breganta s tím, že se jmenovaný v médiích opakovaně vyjadřoval způsobem, který nutně musel vést k poškození vnímání restaurování děl veřejností a dárci. Obšírně pak žalovaný osvětloval větu o „nekonzistentnosti metodiky“, obsaženou v Otevřeném dopise a s tím spojený vývoj názoru žalobce na zachování prolínacích značek apod. nebo na diskuzi o 4K kvalitě. K tvrzenému zásahu do pověsti žalobce dle § 135 obč. zák. žalovaný namítl, že pouze hodnotil spolupráci se žalobcem, která bohužel neprobíhala dle jeho posouzení řádně a svůj kritický názor na jednání žalobce zveřejnil formou otevřeného dopisu, kdy k jeho sepsání přistoupil až poté,

kdy předchází upozornění ředitele zůstaly bez odezvy či skutečné snahy o nápravu. Žalovaný je přesvědčen, že při hodnocení spolupráce se žalobcem v žádném případě nepřekročil míru kritiky, kterou by bylo možné považovat v daných souvislostech za nepřipustnou. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce lze nepochybně považovat za osobu veřejného zájmu, která musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než soukromé subjekty. Jednání popsané v žalobě pak nelze dle žalovaného posuzovat podle práva proti nekalé soutěži, neboť nejsou naplněny základní podmínky stanovené § 2976 a násl. obč.zák. Žalovaný má za to, že popsané jednání zcela postrádá soutěžní charakter, tedy soutěžní záměr. Vzájemný vztah účastníků byl založen na spolupráci, kdy žalovaný těžko může pro žalobce představovat konkurenta, což vyplývá z obsahu předmětu činnosti žalovaného. Nelze proto dovozovat, že by se žalovaný snažil poškodit žalobce, aby si tak zjednal výhodu v soutěži a mohl např. podporovat digitální restaurování jiného subjektu. Takové úvahy považuje žalovaný za absurdní.

Žalovaný za řízení podal proti žalobci podle ust. § 97 o.s.ř. vzájemný návrh, jímž se domáhal shora uvedeného rozhodnutí. Odkázal na uzavření výše citované smlouvy o spolupráci ze dne 19.6.2013, přičemž poukázal na čl. 3.5. Smlouvy, kde se smluvní strany dohodly, že zřídí komisi, která bude dohlížet na dodržování technologických kvalitativních standardů, jejich výchozí náležitosti stanovila metodika digitalizace tvořící přílohu smlouvy. V roce 2013 na základě Smlouvy žalovaný financoval digitální restaurování filmu Všichni dobří rodáci a v následujícím roce film Ostře sledované vlaky. Ačkoliv smluvní strany podle čl. 3,14 Smlouvy se zavázaly zdržet se jakékoli činnosti, jež by mohla znemožnit nebo ztížit dosažení účelu smlouvy a v čl. 3.15 smlouvy se výslovně zavázaly dbát a chránit dobré jméno, pověst a oprávněné zájmy druhé smluvní strany, žalobce opakovaně napadá výsledky digitálního restaurování, nastavení procesů digitálního restaurování daných Smlouvou a snižuje tím i pověst žalovaného. Vzhledem k tomu, že podpora restaurování je jedinou činností žalovaného a představuje naplnění účelu, pro který byl založen, je poškozování pověsti žalovaného výroky žalobce o údajném špatném postupu při zavádění digitálního restaurování podle Smlouvy velmi poškozující. Žalobce bez jakékoli spolupráce či koordinace se žalovaným vydal publikaci týkající se digitalizace filmu Ostře sledované vlaky, ve které popírá autenticitu digitálně restaurovaného díla, kdy uvádí - „při digitalizaci filmu byly na přání NČB a kameramana Jaromíra Šofra odstraněny některé známky dobové technologie, proto se zdráháme mluvit o restaurování...“. Žalobce dodává, že nesouhlasil s odstraněním chlupů, jež se zachytily na kamerové okeničce při natáčení filmu a tzv. prolínacích značek, k němuž došlo v průběhu digitálního restaurování (cit.): „navzdory opoentnímu stanovisku NFA byla na premiéře v Karlových Varech uvedena plně vyčištěná verze, z hlediska NFA ovšem neautentická“. Generální ředitel žalobce pan Bregant, v rozhovoru pro časopis Synchron č.3/2014 dokonce v souvislosti s digitálním restaurováním tohoto filmu tvrdí, že odstraněním prolínacích značek a chlupu došlo ke změně oproti tomu, jak film doposud viděli všichni jeho diváci. Žalovaný k uvedenému namítl, že o odstranění prolínacích značek a chlupů rozhodla komise ustanovená v souladu se smlouvou, nestalo se tak na „přání žalovaného“. Citované prohlášení žalobce o údajné neautentičnosti digitálně restaurovaného vnímá žalovaný jako hrubě urážlivé a snižující výsledky digitálního restaurování dle Smlouvy financovaného žalovaným, který je s restaurováním předm. filmů nejen v odborných kruzích, ale i veřejností spojován. V negativní mediální prezentaci digitálního restaurování filmových děl žalobce (Michal Bregant) pokračoval v tomto duchu také v rozhlasovém rozhovoru dne 20.10.2014, kde rovněž kritizoval digitalizaci tzv.“vypulírováním“ filmů, což označil za falzifikování minulosti s tím, že by se člověk měl

snažit spíše o to, aby se dochovala autentická stopa toho filmu. Za nekorektní pak žalovaný považuje v předm. hovoru obšírné popisování náročnosti digitálního restaurování žalobcem, aniž by byl zmíněn přínos žalovaného, čímž rovněž poškozuje pověst žalovaného. Žalovaný dále poukázal na obsah zveřejněné odpovědi žalobce na otevřený dopis ze dne 7.1.2015 s tím, že zde žalobce nepravdivě uvádí - „zda se má chlup v obraze zachovat, nebo ne, přísluší restaurátorovi...Při digitalizaci filmů Všichni dobří rodáci a Ostře sledované vlaky se takový problém řešil, ale restaurátorovi nebylo umožněno, aby o zachování či odstranění takové drobné závady rozhodl s plnou odpovědností sám“. Žalovaný k tomu zdůraznil, že Smlouva pojem restaurátor nezná a nepočítá s tím, že by měl bez dalšího určovat, jakým způsobem bude restaurování probíhat. V této odpovědi na otevřený dopis žalobce dále napadá komisi zřízenou v souladu se Smlouvou a vyzdvihuje roli údajného restaurátora s tím, že komise o některých krocích hlasovala a nerespektovala přítomnost a expertní znalosti restaurátora. Přítomnost komise považuje žalobce spíše za přítěž a prodražení celého procesu, kdy rozhodující slovo na projektu má mít restaurátor, jehož profesionální zásahy nebudou brzděny nebo ovlivňovány autorskými přáními či laickými názory, neboť za výsledek odpovídá restaurátor. I tyto výroky s ohledem na uvedený obsah Smlouvy žalovaný považuje za nepravdivé a poškozující výsledky práce dle Smlouvy a tím i žalovaného, který digitální restaurování financuje. Žalovaný pak dále poukázal na další obdobné výroky žalobce, které zpochybňují digitální restaurování na základě předm. smlouvy a v konečném důsledku poškozují žalovaného (rozhovor s M.Bregantem, nazvaný “Filmové negativy musí přežít, na digitalizaci nelze spoléhat“). Žalobce dále ve zveřejněném stanovisku k tiskové zprávě žalovaného ze dne 26.1.2015 prohlašuje, že byl osočen z navýšení nákladů na digitalizaci pozdním dodáním zdrojových materiálů. K tomu žalovaný namítl, že v důsledku pozdního předání zdrojových materiálů v případě filmu Ostře sledované vlaky došlo k navýšení nákladů o částku 100.000,-Kč. Žalovaný pak uzavřel, že výše popsané jednání žalobce, spočívající v opakovaných negativně nepravdivých zveřejněných výrociích, hrubě zkreslujících výroky žalovaného, s cílem poškodit pověst žalovaného, vybočuje z obecně uznávaných pravidel slušnosti. Žalobce tak neoprávněně zasahuje do pověsti žalovaného jako právnické osoby, který takto přichází o potenciální přispěvatele a zároveň musí vynakládat značnou aktivitu k opětovnému získání důvěryhodnosti v očích veřejnosti.

Žalobce navrhl zamítnutí vzájemného návrhu. Namítl, že nebyl nijak povinen konzultovat se žalovaným vydání knihy „Ostře sledované vlaky“(2014), přičemž měl současně právo vyslovit v uvedené publikace svůj názor na proběhlý proces restaurování tohoto filmu, tím spíše, že byl jeho přímým účastníkem a v očích veřejnosti i odborným garantem. Žalobce pak podrobně obhajoval svůj názor „odstranění chlupů a prolínacích značek“ s tím, že k tomuto názoru se hlásí i celá řada dalších odborných institucí. Zdůraznil, že se jedná o odbornou otázku (na rozdíl od skutkových tvrzení) proto tento názor z podstaty věci nelze verifikovat. Jedná se tedy o tvrzení objektivně pravdivé, které nemůže být vůči nikomu (ani žalovanému) dehonestující. Nadto (k tvrzení, že šlo o přání žalovaného) žalobce zdůraznil, že odstranění chlupů na schůzích příslušné komise prosazoval především předseda správní rady žalovaného, žalovaný se ostatně k tomuto názoru všude ostentativně hlásí. Pokud žalovaný odkazuje na rozhovor generálního ředitele ze dne 20.10.2014, tento se netýkal vůbec žalovaného, šlo o obecný rozhovor o moderních trendech v restaurování filmů a rizicích s tím souvisejících, kde zástupce žalobce opětovně pouze vyjadřoval své odborné názory (hodnotící soudy), což platí i pro rozhovor ve zmiňovaném časopise .

Předně je třeba konstatovat, že z výše uvedených žalobních tvrzení účastníků vyplývá, že oba vzájemné návrhy se skutkově prolínají a jednotlivé napadené výroky na sebe navazují, bylo proto třeba v řízení zjistit skutkový stav a hodnotit jednotlivé důkazy k tvrzením žaloby a současně ke vzájemnému návrhu, a to ve vzájemné souvislosti. Mezi účastníky nebylo sporným, že žalobce je příspěvkovou organizací plnící dle zákona úlohu specializovaného archivu pro audiovizuální archiválie, zaměřenou m.j. na ochranu, restaurování, vědecké zpracování a zpřístupnění národního filmového dědictví (audiovizuálních archiválií) a žalovaný je nadací, zabývající se m.j. zajišťováním finančních a jiných prostředků na restaurování audiovizuálních archiválií. Spornou nebyla ani skutečnost, že účastníci uzavřeli (spolu se společností FILM SERVIS FESTIVAL KARLOVY VARY) dne 19.6.2013 Smlouvu o spolupráci, jejímž předmětem byla realizace digitálního restaurování audiovizuálních děl. Spor nebylo rovněž o tom, že žalovaný zveřejnil dne 23.7.2014 Otevřený dopis panu řediteli Národního filmového archivu dr. Michalu Bregantovi ve shora uvedeném znění a žalobce na dopis reagoval m.j. dne 7.1.2015 zveřejněním odpovědi. Z obsahu této listiny soud zjistil, že žalobce zde podrobně popisuje a vysvětluje metodiku, která je součástí předm. smlouvy, přičemž se současně vyjadřuje k činnosti komise a odpovědnost restaurátora, jak citoval žalovaný výše. Dále nebylo mezi účastníky sporným, že dne 26.1.2015 zveřejnil žalovaný tiskovou zprávu – „Digitální restaurování českých filmů brzdí nedodržování dohod ze strany Národního filmového archivu“ ve znění jak výše uvedeno, na kterou žalobce dne 26.1.2015 reagoval zveřejněním stanoviska NFA k tiskové zprávě Nadace české bijáky. Z obsahu tohoto přípisu žalobce dle zjištění soudu vyplývá, že žalobce opakovaně vyjadřuje svůj názor na metodiku digitalizace s tím, že digitalizované filmy podle žalobce nejsou novou verzí původního filmu, pouze jejich novou reprezentací, a proto roli jejich tvůrce lze respektovat především v historickém, domovém smyslu. Žalobce zároveň reaguje na jednotlivé výroky žalovaného ve vztahu k předm. smlouvě, ekonomické stránce věci či sporu mezi účastníky o pozdní dodávání či nedodávání zdrojového materiálů. Mezi účastníky nebylo dále sporným, že žalobce resp. jeho statutární zástupce v žalovaném odkazovaných rozhovorech vyjadřoval svůj názor na digitalizaci filmů, jak popisuje žalovaný ve svém vzájemném návrhu. Žalobce v řízení rovněž nespороval tvrzení žalovaného, že v roce 2014 vydal publikaci k digitalizaci filmu Ostře sledované vlaky, kde prezentoval svůj kritický názor na proběhlý proces restaurování filmu (spor o odstranění chlupu a prolínacích značek). Z předložených internetových článků bylo dále zjištěno, že o neshody mezi účastníky se zajímala media (Nadace České bijáky válčí s NFA kvůli digitalizaci české klasiky ze dne 25.2.2015), server idnes.cz informoval o sporech režiséra Menzela se žalobcem ohledně digitalizace filmu Postřižiny (Menzel ve válce o Postřižiny. Filmový archiv na to nedá ani pětník -29.1.2015; Postřižiny jsou moje, ale nesmím k nim, říká Menzel ve sporu s archivem – 3.4.2015) a lidovky.cz se zabývaly shodným tématem v článku „Brzdí digitalizaci, dělají obstrukce, kritizuje Menzel archiváře“ ze dne 24.4.2015. Žalovaný ke svým tvrzením o vícenákladech spojených s pozdním dodáním podkladů k digitálnímu restaurování filmu Ostře sledované vlaky doložil k důkazu fakturu č. 1140759, vystavenou dne 6.10.2014 dodavatelem Universal Production Partners, a.s. na částku 100.000,-Kč, fakturovanou žalovanému.

Žalobce podanou žalobou a žalovaný svým vzájemným návrhem se domáhali ochrany své pověsti jako právnické osoby dle ust. § 135 obč. zák. proti neoprávněnému zásahu protistrany. Jak bylo uvedeno výše, oba účastníci svá žalobní tvrzení stavěli na výše zjištěném skutkovém základu, a to na vzájemných veřejně prezentovaných neshodách týkajících se plnění či výkladu výše zmiňované Smlouvy o spolupráci uzavřené mezi účastníky dne

19.6.2013 spojených s digitalizací filmů. Na základě v petitu formulovaných požadovaných nároků účastníky pak prioritně bylo třeba v celém kontextu (bez vytržení jednotlivých pasáží) posuzovat zejména obsah Otevřeného dopisu žalovaného ze dne 23.7.2014 (který celou mediální „přestřelku“ mezi účastníky inicioval), odpověď žalobce ze dne 7.1.2015, tiskovou zprávu žalovaného ze dne 26.1.2015 a reakci žalobce ze dne 26.1.2015. Soud v této souvislosti s odkazem na konstantní judikaturu konstatuje, že od tvrzení, která má objektivní povahu a jako takové je lze ověřit, je třeba odlišovat názor (hodnotící soud). Hodnotící úsudek je vždy subjektivní a je způsobilý zasáhnout do dobré pověsti právnické osoby pouze v případě, že není založen na pravdivých podkladech a není opřen o konkrétní skutečnosti. Pokud se při vyjádření názorů vychází z pravdivých podkladů, jedná se o přípustný názor (oprávněnou kritiku), která je ústavně zaručeným právem na svobodu názorů a projevu, pokud publikovaný (zveřejněný) názor nevybočil z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti. U skutkových tvrzení, byť by byla pravdivá, je však třeba zkoumat i formu a souvislosti, zda informace nezkrsluje skutečnosti či nevyvolává dojem zkrslující skutečnosti, čímž působí difamačně (srov. rozsudek nejvyššího soudu 23 Cdo 3132/2014 ze dne 25.2.2015). Předpokladem naplnění skutkové podstaty neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby je tedy v uvedených intencích jednání, které bylo objektivně způsobilé snížit vážnost dotčené právnické osoby (byť i opomenutím), přičemž úroveň vážnosti je pak posuzována z pohledu veřejnosti na konkrétní dotčenou osobu a okolnostmi daného případu.

Z výše uvedených zjištění lze v daném případě dovodit, že hlavním důvodem neshod mezi účastníky, je výše citovaný názor žalobce na metodiku digitalizace předm. filmů, jenž se rozchází s názorem komise, která byla ustavena dle předm. smlouvy uzavřené mezi účastníky, přičemž žalovaný názor komise obhajuje a v této souvislosti napadá žalobce, že porušuje předm. smlouvu o spolupráci. Nemůže být sporu o tom, že digitalizace českých filmů zajímá i veřejnost, proto v takovém případě nepovažuje soud zveřejnění otevřeného dopisu žalovaného žalobci samo o sobě za nepřipustný zásah do pověsti žalobce, byť dopis obsahoval negativní tvrzení o žalobci. Žalobce musí počítat s tím, že jako právnická osoba zřízená zákonem je s ohledem na předmět své činnosti pod zvýšeným zájmem veřejnosti a médií a musí tak unést určitou míru kritiky, která ovšem nesmí přesáhnout přípustnou intenzitu, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat. Za podstatné pak pro posouzení míry intenzity zásahu do pověsti žalobce ze strany žalovaného soud považuje prokázanou skutečnost, že na oba žalované „ataky“ (otevřený dopis a tisková zpráva) měl možnost žalobce veřejně reagovat (s ohledem na zájem médií o danou problematiku), což také využil a kritiku žalovaného vyvracel (v čemž naopak žalovaný spatřuje neoprávněný zásah do své pověsti). Z provedeného dokazování pak vyplynulo, že media pouze informovala o vzájemných neshodách účastníků, aniž by stranila některému z účastníků. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že výroky žalovaného byly postaveny na reálných skutkových základech, přičemž spor účastníků o tom, zda žalobce porušuje předm. smlouvu, jde za daných okolností nad rámec tohoto sporu, když z obsahu předm. dopisu a tiskového prohlášení žalovaného nelze dovodit, že by kritika žalobce jako právnické osoby přesahovala určitou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat. Soud proto dospěl k závěru, že intenzita zásahu žalovaného do pověsti žalobce s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem případu nedosahuje takové míry, aby naplnila skutkovou podstatu neoprávněného zásahu do pověsti právnické osoby ve smyslu ust. § 135/2 obč.zák. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou ani z titulu nekalé

soutěže. Mezi účastníky není přímý soutěžní vztah, přičemž s ohledem na výše uvedené závěry nelze v popsaném jednání žalovaného spatřovat soutěžní záměr poškodit žalobce, či jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, jak má na mysli ust. § 2976 obč. zák. Žaloba byla proto v celém rozsahu zamítnuta.

Co se týká vzájemného návrhu žalovaného, soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že je zcela nedůvodný. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce zejména reagoval na zveřejněnou kritiku žalovaného. Napadené výroky žalobce resp. jejího statutárního zástupce (vč. publikace žalobce týkající se digitalizace filmu Ostře sledované vlaky) se především týkají odborného názoru na metodiku digitalizace filmů, přičemž nemůže být sporu o tom, že žalobce za výsledek nese odpovědnost, je proto jeho ústavně zaručeným právem vyjádřit svobodně svůj názor (hodnotící soud) k dané problematice či hodnotit po odborné stránce výsledky již dokončených filmů, jestliže se neztotožnil s názorem komise či dalších zúčastněných subjektů. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný jako nadace je na základě předm. smlouvy o spolupráci s celým projektem spojován (žalobce své názory prezentoval výhradně za sebe, nikoliv za žalovaného). Pro posouzení věci je rovněž irelevantní, jestliže s odborným názorem žalobce nesouhlasí režisér příslušného filmu. Není úkolem soudu v řízení o ochranu pověsti řešit rozdílné odborné názory na problematiku digitalizace filmů. Vážnost resp. pověst žalované nadace nemohlo narušit ani žalovaným tvrzené opomenutí žalobce - zmiňovat jej v rámci promo akcí. Pokud má žalovaný za to, že žalobce v tomto směru neplní či neplnil smlouvu, mohl se domáhat svých nároků vůči žalobci jinou žalobou z titulu plnění ze smlouvy. Soud tedy uzavírá, že výše popsaným jednáním ve vzájemném návrhu se žalobce nedopustil neoprávněného zásahu do pověsti žalovaného ve smyslu ust. § 135/2 obč. zák., vzájemná žaloba byla proto v celém rozsahu zamítnuta. Nad rámec uvedených závěrů soud považuje za potřebné pouze konstatovat, že o zpochybňování důvěryhodnosti celého (jistě záslužného) projektu digitalizace filmů a s tím spojené předm. smlouvy o spolupráci (vč. případné ztráty potencionálních přispěvatelů) se ve vztahu k veřejnosti zasloužili především oba účastníci, a to zveřejňováním vzájemných sporů, přičemž celou mediální „výměnu názorů“ inicioval žalovaný, který i v rámci tohoto řízení odmítal návrh žalobce na společné smírné tiskové prohlášení účastníků.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142/2 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Helena Nebesařová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Veronika Vyhnánková